

„Bez činu zůstává i nejkrásnější myšlenka bezcennou.“

Mahátmá Gándhí (2. 10. 1869 – 30. 1. 1948)

150. výročí narození jednoho

z největších indických duchovních vůdců.

MYSTIKA TEMPLÁŘŮ

VĚDĚLI JSTE, ŽE...

**SYMBOLISMUS
ŠACHŮ**

n@ - BULLETIN

Filozofie pro život - č. 118 - 25. září 2019

Filozofie, kterou v Nové Akropolis navrhujeme, je způsob života dostupný všem, což znamená uplatňování učení velkých mudrců v praxi.

Kultura je uskutečňování lidských hodnot v životě, čímž se stává aktivní, využívá kvality každého člověka a rozšiřuje obzory.

Dobrovolnictví je plodem vůle vložené do služby ostatním. Neexistuje větší bohatství, než je ochota.

BRNO

www.akropolis.cz/brno

HRADEC KRÁLOVÉ

www.akropolis.cz/hradec

LIBEREC

www.akropolis.cz/liberec

OLOMOUC

www.akropolis.cz/olomouc

OSTRAVA

www.akropolis.cz/ostrava

PARDUBICE

www.akropolis.cz/pardubice

PLZEŇ

www.akropolis.cz/plzen

PRAHA

www.akropolis.cz/praha

ZLÍN

www.akropolis.cz/zlin

PhDr. Slavica Kroča, šéfredaktorka

Redakce a grafická úprava:

Eva Bímová

Mgr. Ivana Hurytová,

Martina Flaitingrová,

Mgr. Aleš Gabriel

Vydává Nová Akropolis z. s.

Varšavská 19, 120 00 Praha 2

Tel.: 222 515 152, mail: nova@akropolis.cz

Nová Akropolis se nemusí plně ztotožňovat s obsahem uveřejněných textů, odpovídají za ně výhradně jejich autoři.

© Nová Akropolis z. s.

Všechna práva vyhrazena. Tento bulletin nebo jakákoli jeho část nesmí být reprodukována v jakékoli formě bez předchozího písemného svolení vydavatele.

www.akropolis.cz

Milí čtenáři,

za několik dní, přesně 29. září, oslavíme 34. výročí působení Nové Akropolis v České republice. S klidným svědomím mohu říci, že jsme za tyto roky ušli dlouhý kus cesty a získali jsme značné zkušenosti v oblasti filozofie, kultury a dobrovolnictví.

Nic z toho by se však neuskutečnilo, kdyby na začátku této cesty nebylo velké úsilí zakladatelů. PhDr. Slavica Kroča a Slavko Kroča dokázali v mnoha lidech probudit zájem o praktickou filozofii. Skutečnost, že dokázali tento zájem nejen podnítit, ale i přeměnit v hlubokou lásku k moudrosti, se dnes odráží v existenci fungující filozofické školy na klasický způsob, jež působí v devíti městech České republiky.

V současnosti se v Nové Akropolis setkává více generací, které si vzájemně předávají své zkušenosti nabyté nejen studiem, ale především aplikováním získaného poznání. To nabízí otevřený prostor lidem rozmanitého věku, profesí či zájmů, kteří kromě zdokonalování se ve vnějším světě hledají i vnitřní naplnění a moudrost.

Pokaždé, když vědomě uplatníme to, co jsme se naučili, přiblížíme se o krůček k vnitřní zralosti. Ta nám umožňuje vnímat podstatu života, vidět, jak probuzený potenciál, doposud v nás dřímající, přináší plody v podobě uskutečněných snů. Neměli bychom se nikdy vzdávat snů, jež nás přibližují k poznání nás samých, k pochopení a úctě k životu ostatních lidí a celé Přírody. Toto jsou přírodní zákony a v jejich respektování se zrcadlí naše zralost a moudrost.

Eva Bímová

Ředitelka Nové Akropolis v České republice

PODOBENSTVÍ

Jeden člověk přišel domů a našel nečekaně před domem hromadu hnoje. Žádný hnůj neobjednával a vůbec o něj nestojí. Ale má ho tam a musí nějak vyřešit, co s ním. Mohl by ho nacpat do pytlů, vláčet se s ním celý den sem a tam a všem si stěžovat, co ho potkalo. Jenže když to tak bude nějakou dobu dělat, všichni se mu začnou vyhýbat.

Mnohem užitečnější by bylo, kdyby ten hnůj rozházel po zahradě, a ta by mu pak poskytla krásné květy a chutné plody.

Když čelíme svým problémům, máme stejnou volbu.

S ÚSMĚVEM JDE VŠECHNO LÉPE...

Přijď, Osude, ať si trochu promluvíme o mém životě! I já mám několik nápadů...

Prosím bych štěstí, ať trochu strká nos i do mých věcí...

Části sebe ani já sám nerozumím!

Žijeme v době, kdy je přebytek kilogramů problém, a nedostatek rozumu není!

Facebook má dvě funkce: spojovat vzdálené a rozdělovat blízké.

SYMBOLISMUS ŠACHŮ

Ačkoli původ šachové hry je stále neznámý a tajemný, je zcela jisté, že vznikla na Východě, i když je to právě Západ, který se jí stal posedlým. V Číně se jí říkalo siang-čchi a v Indii se podobná hra nazývala čaturanga. Také víme, že hra šachu byla ve svých počátcích součástí výuky válečné strategie, a proto ji v Indii hráli kšátrijové – válečnická kasta.

Černé a bílé figury symbolizují temnotu a světlo, válku mezi Titány a Bohy nebo Asury a Dévy. Šachovnice představuje viditelný svět pod vládou černé a bílé neboli jinové a jangové duality. Skládá se ze šedesáti čtyř čtverců a toto číslo symbolizuje dosažení kosmické jednoty. V čínské Knize proměn I-Ťing, sestavené Konfuciem, je šedesát čtyři hexagramů. Osm trigramů, každý s osmi kombinacemi, reprezentuje šedesát čtyři proměn neboli stavů přechodu. Ty se nepřetržitě transformují změnou jedné z čar trigramů, což představuje nepřetržitou a zároveň se měnící hru života. „Nic není neměnné,“ píše Hermes Trismegistos ve Smaragdové desce, která svými sedmi principy syntetizuje veškerou moudrost starověkého Egypta.

Šachovnice tak symbolizuje jak prostor, ve kterém působí zákony universa, tak vnitřní prostor, ve kterém člověk bojuje sám se sebou. Jinými slovy, je to Kurukšétra, bitevní pole z indické Bhagavadgíty, v jejímž hlubokém symbolismu je zachycen boj mezi vyšším a nižším já.

Hra šachu je založena na inteligenci a soustředění. To je důvod, proč je snazší naučit se logiku a praxi hry přímo na šachovnici než v příručkách strategie. To vysvětluje dosah této královské hry: učí praxí, protože ve stejnou chvíli kombinuje sebeovládání

a analytickou disciplínu postupným rozvíjením cvičení logiky. V tomto mentálním souboji, kterým je hra šachu, se odehrává určitý druh dialogu, částečně vědecký a částečně magický, analytický a zároveň intuitivní, výmluvný a tichý.

Při hře je nutná nejen fyzická, ale především psychická odolnost, šachy charakterizují život, který přináší člověku nečekané obraty; musí se občas něco obětovat, aby bylo dosaženo vítězství, nebo se může stát, že životní okolnosti nás přivedou do patové situace, která nemá řešení. Benjamin Franklin o této hře prohlásil: *Šachy nás učí neztrácet víru a naději při převaze protivníka a nevzdávat se naděje na vítězství ani při nejcitelnějších ranách, které můžeme dostat v honbě za úspěchem.*

František Hastík

ZE ŽIVOTA NAŠÍ ŠKOLY ZAČALY

PŘEDNÁŠKY A KURZY

- FILOZOFIE
- KULTURA
- DOBROVOLNICTVÍ

Dne 24. 9. proběhla v Praze přednáška o Mahátma Gándhím a uvedla ji velvyslankyně Indie, paní Narinder Chauhan.

Nejen v Praze, ale ve všech našich sídlech aktuálně probíhají přednášky u příležitosti 150. výročí narození velkého indického duchovního vůdce, který prosazoval praktickou filozofii nenásilí, dle níž myšlenky bez činů zůstávají bezcenné. Mahátma Gándhí dovedl Indii k nezávislosti 15. srpna 1947. OSN vyhlásilo den jeho narození, 2. říjen, jako Mezinárodní den nenásilí.

Kurzy praktické psychologie

Slovo psychologie vzniklo ze dvou řeckých slov: *psýché* a *logos*. *Psýché* znamená duše a *logos* má množství významů, z nichž můžeme vybrat například učení. A tak dostáváme „učení o duši“, „učení“ o naší zdánlivě neviditelné, ale velmi silné části projevující se někdy až příliš viditelně a ovládající naše jednání. Určitě si někdy nevíme rady se svými emocemi, chtěli bychom ovládnout strach, zkrotit hněv, zbavit se smutku a pocítit více radosti ze života. Jindy zase nedokážeme udržet pozornost, zapamatovat si vše, co

potřebujeme, mít dostatečně silnou vůli, abychom něco udělali, nebo naopak neudělali.

Na našich kurzech se proto věnujeme především praktické psychologii neboli poznávání sebe sama. Pokoušíme se prostřednictvím jednoduchých a mnohdy velmi veselých cvičení pracovat s našimi emocemi, protože někdy je chceme zkrotit, ale jindy se je spíše bojíme projevit. Snažíme se zvládnout strach a trému, cvičit pozornost, zdokonalit paměť, rozvinout imaginaci. Velkým pomocníkem může být naše vůle, ale někdy nestačíme na vše sami, a tak se věnujeme i vztahům s ostatními a dobré spolupráci či soužití.

Jedno setkání nebo krátký kurz určitě nevyřeší všechny naše problémy, ale může být dobrým začátkem cesty za poznáním sebe sama pro toho, kdo chce po cestě života kráčet s větší jistotou a radostněji.

VĚDĚLI JSTE, ŽE...

... dodnes běžně používáme slova a rčení, která mají své kořeny v antice?

Například slovo *panika* vychází ze jména řeckého boha Pana. Byl to bůh lesů, zobrazovaný jako napůl člověk a napůl kozel. Pokud chtěl, dokázal svým nečekaným zjevením se a řevem člověka nesmírně vyděsit.

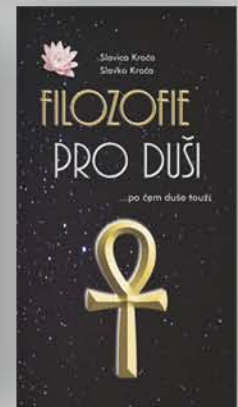
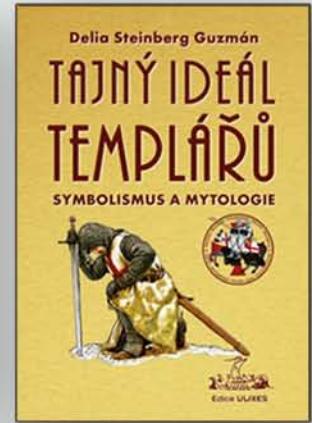
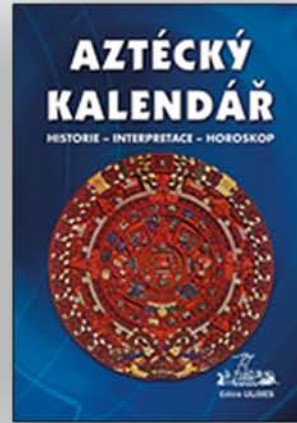
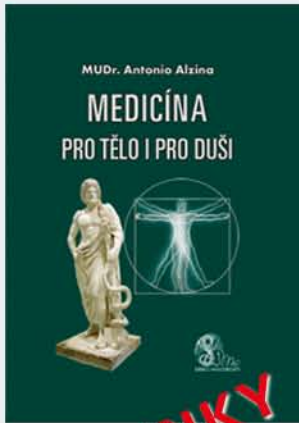
Zuřivou, pomstychtivou, zákeřnou ženu někdy označujeme jako *fúrii*. I toto pojmenování pochází z antické mytologie, i když jeho význam se značně posunul. Fúrie byly původně vykonavatelky osudu, znovu nastolovaly rovnováhu, kterou člověk narušil svým sobeckým jednáním. Postupem času se z nich staly bohyně pomsty a vykonavatelky kleteb, z čehož už byl jen krůček k dnešnímu významu. Jedna z Fúrií se jmenovala Megaira, odtud pochází dnešní slovo *megeera*.

K antickým pojmům se uchylujeme i ve chvíli, kdy chceme o někom říci, že je příliš zahleděný sám do sebe. Takového člověka nazveme *narcistou* a nevědomky se tím vracíme k mýtu o krásném mladíku Narcisovi, který se zamiloval do svého odrazu na hladině jezera a nakláněl se k němu stále víc, až se nakonec utopil.

Visel nad vámi někdy *Damoklův meč*? Pak jste byli ve stejné situaci jako Damokles, jeden z dvořanů syrakúského tyrana Dionýsia I. Krutovládce sice žil v přepychu, ale také v neustálém strachu, že se ho někdo z jeho odpůrců pokusí zavraždit. Když jednou Damokles poznamenal, že nikdo nemůže být šťastnější než jeho pán, rozhodl se mu Dionýsios názorně ukázat, jak vypadá jeho život. Nechal pro něj vystrojit luxusní hostinu, ale nad hlavu mu na tenké žíni pověsil meč, který mohl kdykoli ukončit Damoklův život.

KNIHY A REPRODUKCE ARCHEOLOGICKÝCH NÁLEZŮ Z CELÉHO SVĚTA

V našich sídlech nebo na www.vecnakrasa.cz

MYSTIKA TEMPLÁŘŮ

NON NOBIS DOMINE, NON NOBIS, SED NOMINI TUO DA GLORIAM.

*„Ne pro nás Pane, ne pro nás, pro slávu
Tvého jména.“*

Vraťme se téměř o tisíc let nazpět v proudy času, který nazýváme historií. Starověké civilizace a kultury jsou pokryty prachem zapomnění, starodávné vědění a nauky jsou pohrouženy v hluboký spánek a čekají na své vzkříšení. Ano, jsme ve středověku, v době, o které jsme se učili, že byla dobou temna, že zrodila mnoho pověr a prolila potoky krve na bojištích nebo při rozsudcích právě se zrodil inkvizice. Avšak i přes tuto tmou, nebo snad díky této tmě, můžeme ze vzdálenosti tisíce let pozorovat světla ohňů, která září až do dnešních dnů a vymykají se temné době. Jde především o povznášející a dodnes uchvacující gotický styl a zrod rytířských řádů, jež probudily a znovu dokázaly oživit ideál rytíře. Rytíře, jemuž je vlastní touha po cti, spravedlnosti a pravdě.

Evropa se spojuje pod praporem křížových válek, aby osvobodila Svatou zemi a Boží hrob z rukou „nevěřících“. A právě zde začíná příběh tajemství opředěného templářského řádu, který dokázal téměř dvě stě let ovlivňovat kulturní, hospodářské i politické osudy křesťanské Evropy. Řád, který měl mnoho přívrženců stejně jako zarytých nepřátel, byl obdivován především díky organizovanosti a statečnosti svých rytířů a nenáviděn pro svoji moc a bohatství především těmi, kteří po bohatství a moci sami toužili nejvíce. Majetek řádu a skutečnost, že byl mimo dosah světské moci, zpečetily jeho osud v ostudné frašce, která spočívala v nařčení řádu z kacířství, vyústila roku 1312 v oficiální zrušení řádu

a skončila v roce 1314, kdy byl na hranici upálen poslední velmistr řádu Jakub Molay poté, co odmítl veškerá obvinění.

Zrod řádu

Píše se rok 1118 a novým křesťanským králem Jeruzaléma se stává Balduin II. Uplynulo totiž téměř dvacet let od doby, kdy první křížová výprava dobyla Jeruzalém a ve Svaté zemi se upevnila a rozšířila křesťanská moc.

Do Jeruzaléma přijíždí devět bohabojných rytířů vedených francouzským rytířem Hugem de Payens, kteří poklekají před novým králem a žádají jej, aby směli založit nový řád, jenž bude na cestách od pobřeží do Jeruzaléma ochraňovat poutníky před vrahy a lupiči. Od krále se jim dostává svolení, a dokonce jsou ubytováni v domě, jenž náležel ke královskému paláci, na místě bývalého Šalamounova chrámu. Do rukou jeruzalémského patriarchy skládají slib cudnosti, poslušnosti, osobní chudoby a vyjadřují svůj záměr stát se „vojáky Kristovými“ a žít mnišským způsobem života.

Téměř deset let působí řád v Jeruzalémě, aniž by příliš rozšířil počet svých přívrženců, stará se o ochranu poutníků a opravu zřícenin Šalamounova chrámu. Od tohoto místa také odvozují své jméno: chudí rytíři Krista a templu Šalamounova. Později jsou často označováni jako řád templu, nebo prostě jen templáři.

Obrat nastává v roce 1128, kdy se Hugo de Payens a spolu s ním nejméně pět dalších rytířů vrací do Francie, kde se účastní církevního koncilu v Troyes, kterým je tento řád oficiálně uznán. V pozadí těchto událostí stojí

Bernard z Clairvaux (později svatý Bernard), opat cisterciáckého řádu. Byl tím, kdo inicioval svolání koncilu, a možná i podnítil cestu prvních devíti rytířů do Jeruzaléma, mezi nimiž byl i jeho strýc André z Montbardu. Bernard z Clairvaux byl mimořádnou charismatickou osobností té doby, které naslouchali jak králové, tak i samotný papež. Byl také pověřen vypracováním řehole nového řádu.

Templář jako rytíř a mnich

Nový řád představoval v té době neobvyklý jev, který spočíval ve spojení cíle vojenského a náboženského, tedy ve spojení života rytíře, který cestuje a bojuje, s životem mnišským, kontemplativním. Ukázalo se, že si tyto zdánlivé protiklady neodporují, nýbrž se doplňují. Kontemplace, hledání pravdy dává rytíři odvahu, utvrzuje ho v tom, že bojuje za spravedlivou věc, což se pak projevuje neobyčejnou statečností, již byli templáři brzy pověstní. A konkrétní boj, tedy jedna z forem obětování, mu umožňuje, aby se ve svém nitru ještě více přiblížil ke sjednocení s Bohem. K tomu se připojuje přísné dodržo-

vání čtyř řeholních slibů, které složil každý, kdo do řádu vstoupil. Jsou to: čistota (zůstat v cudnosti, ovládat touhy, být střídmy ve všem tělesném); osobní chudoba (nezávislost na světských statcích, nepodplatitelnost, čest); poslušnost (řád, disciplína, sloužení), obětování všech svých sil službě pro Svatou zemi; a v neposlední řadě společný život s bratry, kteří usilují o stejnou věc. To vše vytvářelo podmínky pro duchovní růst a umožňovalo opravdové uskutečnění mystiky vnitřního člověka.

Bernard z Clairvaux dal templářům vlastní etiku znázorněnou v Chvále nových milicí (De laude novae militiae):

„Jdou a přicházejí na znamení svého velitele. Nosí oblečení, které jim dá on, a nestarají se ani o jiné šaty ani o jinou stravu... Nedůvěřují žádné přemíře ve způsobu života a oblečení... Nikdo není postaven nad jiného. Váží si nejlepších, ne nejslavnějších... O jejich činech rozhoduje vůle velmistra nebo požadavky společenství... Váhám je nazvat mnichy či rytíři. A jak lépe než oběma jmény nazvat tyto muže, kterým nechybí ani čistota mnichů, ani odvaha rytířů.“

Tento nový ideál dokázal rozechvát mnohá srdce, a tak není divu, že když se v roce 1130 Hugo de Payens vrací do Jeruzaléma jako velmistr templářského řádu, má řád už více než tři sta rytířů a značný majetek.

Pyramidální uspořádání řádu

Řád roste, získává nezávislost na světských panovnících a jeho velmistr je odpovědný pouze papeži. Současně se také formuje jeho organizační uspořádání, které přináší toto rozdělení:

rytíři – ti, kteří bojují, tvoří nejnvnitřnější srdce řádu; servienti – bratři sloužící, kteří se dále dělí na: zbrojnoše a podkoní (doprovázeli rytíře), řemeslníky (vykonávali manuální práce); kněží a klerici – obstarávali církevní záležitosti řádu.

Všichni členové řádu měli stejná práva a zástupci z jednotlivých skupin se také podíleli na volbě nového velmistra. Řád měl v širším slova smyslu i další laické členy, kteří ho podporovali vojensky v čase války a také penězi. Templáři tak postupem doby získali velký vliv i bohatství, nejednalo se však o bohatství jednotlivých členů, ale řádu jako takového. V hierarchii řádu byly odpovědnosti rozděleny následovně:

- Velmistr, nejvyšší představitel řádu, řídí jeho činnost a jeho rozhodnutí je nezvratné. Je odpovědný pouze papeži, a tudíž nad ním světští králové nemají moc.
- Senešal, zástupce a poradce velmistra.
- Visitor, pozdější funkce správce provincií v Evropě, „druhý velmistr“.
- Maršál, správce vojenství.
- Velkopreceptor, správce provincie.
- Turkopolier, velitel jízdy.
- Preceptoři či Komtuři, pověření vedením jednotlivých domů, komend.

Templářský řád v době svého největšího rozmachu působil v deseti provinciích:

- ve Svaté zemi: Jeruzalém, Antiochie, Tripli;
- v Evropě: Francie, Anglie, Anjou, Apulie, Portugalsko, Maďarsko, Poitou.

V každé provincii se budovala templářská sídla, takzvané komendy, opevněné kamenné stavby, z nichž se některé zachovaly dodnes. Tato sídla byla také nezávislá na panovnících jednotlivých zemí a řídila se vlastními zákony, které platily uvnitř templářského řádu.

Templáři, tvůrci nové kultury

Řád Templu velmi brzy dosáhl značné politické i hospodářské moci, která jednak vyplývala z jeho výjimečného postavení (nezávislost na světské moci, osvobození od placení daní),

ale také z dobrých organizačních schopností a čestností. Byli to mimochodem i skvělí bankéři, zavedli směnky, které umožňovaly, že člověk cestující na velkou vzdálenost nemusel s sebou nosit velký obnos peněz (což bylo tenkrát nebezpečné), ale mohl peníze uložit v nejbližší templářské komendě a na základě směnky, kterou obdržel, peníze vyzvednout v cíli své cesty. Templáři měli vlastní loďstvo, které bylo schopno bezpečně dopravit poutníky i náklad do Svaté země a zpět. Dokázali v Evropě vybudovat síť cest, které spojovaly jednotlivé komendy, jež se stávaly určitými obchodními i společenskými centry.

Samozřejmě stále chránili cesty ve Svaté zemi a v rozličných bojích se proslavili statečností, protože templáři vždy bojovali v prvních řadách a neměli ve zvyku ustupovat. Pokud někdo vstoupil do jejich řádu v době, kdy se bojovalo ve Svaté zemi, měl téměř jistotu, že hrdinně zemře na bojišti. Bylo totiž známo, že bohatství řádu nesmělo být použito na vykupování rytířů ze zajetí, a také to, že templáři v zajetí nikdy nepřestoupili na jinou víru; proto byli ihned popraveni.

Další skutečností, kterou nelze přehlédnout a která měla větší, i když skrytý vliv na kulturní rozvoj Evropy, bylo úsilí templářů při hledání moudrosti, která byla na tehdejším Západě již asi pět set let ztracena, ale přetrvávala živá na Východě a v islámské tradici. Existuje mnoho legend o hledání Grálu, který je právě symbolem moudrosti.

Samotné založení jejich řádu je zahaleno tajemstvím a pouze z nepřímých důkazů lze vyvozovat, že impuls k vytvoření templářského řádu nebyl náhodný, ale sledoval určitý cíl. Je patrné, že jejich organizační struktura s sebou přináší charakteristiky uspořádání, které jsou známy u starodávných kultur či ve starověkých mysterických a iniciačních bratrstvech. I přijímání nových členů řádu bylo velice přísné a obsahovalo iniciační prvky. Templáři měli jistě možnost se na Východě seznámit s některými ztracenými vědomostmi; svědčí pro to i skutečnost, že ve svých sídlech drželi ochrannou ruku nad alchymisty a astrology. Jejich stavby v sobě ukrývají harmonické číselné a astronomické vztahy, které jsou odrazem přírodních zákonitostí.

Pozoruhodnou „náhodou“ je fakt, že po návratu prvních templářů do Evropy v roce

1128, kdy byl jejich řád oficiálně založen, se objevuje nový stavební styl – gotika. A impulsy ke stavbě nových chrámů vycházejí od Bernarda z Clairvaux a od cisterciáckého řádu. Tento nový styl je od samého počátku dokonalý, bez chyb a omylů. A dodnes není jasné, jakým způsobem vznikl. Kde se vzali tito stavitelé se svým uměním a věděním? Za téměř sto let bylo postaveno kolem sto padesáti nových chrámů, které již neslouží jako kláštery, ale jsou určeny pro širokou veřejnost. Kde se vzaly finanční prostředky na jejich stavbu?

Můžeme si tedy položit otázku, zda nebylo tajným cílem templářského bratrstva podnítit vznik nové kultury v Evropě na základě vědění přineseného z Východu. Je jisté, že templáři měli veškeré předpoklady, bohatství i moc, aby to uskutečnili. Gotika následně přinesla silnou vlnu zájmu o nové vědění (alchymie, astrologie, lékařství...), které díky křížovým výpravám začalo pronikat do Evropy, a připravila tak půdu pro převratné období renesance.

Zánik řádu

Vzrůstající moc a bohatství se nakonec staly pro templáře osudnými. Král Francie Filip IV. zvaný Sličný zatoužil po tomto bohatství a zároveň usiloval o zničení templářů ve své zemi, protože pro něj představovali sílu a moc, kterou nemohl kontrolovat. V roce 1307, během noci z 12. na 13. října, nechává zatknout všechny rytíře i samotného velmistra. A začíná známý proces s templáři, které obviňuje ze zapírání Krista. Samotný průběh událostí, kdy jsou přiznání na templářích vymáhána na mučidlech, je z jedné strany ukázkou mistrné propagandy a manipulace veřejného mínění Filipem IV., z druhé strany pak justiční fraškou, kterou posvětil samotný papež Kliment V.

Inkvizice, která se ujala vyšetřování, měla svá pravidla: kdo odvolal to, co již jednou vypověděl, i kdyby to bylo po nelidském mučení, upadl do kacířství, a byl upálen na hranici. Takto byly upáleny desítky rytířů a ještě větší množství zemřelo ve vězení a na mučidlech.

Samotnému papeži byly předávány dodatečně upravené výpovědi a roku 1312 byl papež díky zákulisní hře a tlakům Filipa IV. nucen řád zrušit. Poslední tečkou pak bylo upálení samotného velmistra řádu Jakuba Molaye a jeho nejbližších druhů v roce 1313.

Skutečnou pravdu a pozadí procesu se pravděpodobně nedozvíme. Nedochovaly se žádné originální templářské dokumenty, ze samotného procesu jsou k dispozici jen opisy některých výslechů, které nechal pořádit Napoleon v Paříži. Z nich můžeme citovat část společné obhajoby rytířů:

„Proto, co se týče článků proti řádu, článků nečestných, strašlivých, hrozných a odpor-
ných právě tak jako nemožných a naprosto urážlivých, říkáme, že tyto články jsou lživé a falešné a že ti, kteří předložili tyto lži našemu pánu, nejvyššímu duchovnímu správci církve a nejjasnějšímu panu králi Francie, jsou špatní křesťané... Vyhledali odpadlíky anebo bratry vystoupivší z řádu, kteří byli vzhledem

ke svým zločinům vyhnáni jako nemocná zvířata z jeslí... Ti si vymysleli a potvrdili zločiny a lži, které jsou chybně připisovány bratrům a jejich řádu...“

Je pravděpodobné, že vše bylo předem naplánováno, jak obvinění a svědci, tak i výsledek procesu, který uskutečnil právě Filip IV. Bylo by absurdní, kdyby ti, kteří bojovali a umírali za víru vždy v prvních řadách, zapřeli Krista; vždyť byli jeho služebníky. Pokud chceme poznat, kdo templáři skutečně byli, musíme se dívat na jejich činy; ty vypovídají o oddanosti, zkoumání a sloužení společné víře, ideálu rytířství a bratrství, který dokázali oživit. Zcela jistě měli smělé plány, které se jim již nepodařilo uskutečnit. Veškeré jejich jednání, které bylo a stále může být pro mnohé inspirací, se neslo v duchu jejich hesla, jež měli napsané na své standartě: NON NOBIS DOMINE, NON NOBIS, SED NOMINI TUO DA GLORIAM. (*Ne pro nás Pane, ne pro nás, pro slávu Tvého jména.*)

Ing. Leoš Flaitingr

KURZ SROVNÁVACÍ FILOZOFIE A PSYCHOLOGIE VÝCHODU A ZÁPADU

Tento kurz nabízí přehled nejvýznamnějších základních poznatků o člověku, univerzu, životě a společnosti, které nám zanechaly civilizace Východu i Západu.

PROČ JE KURZ UŽITEČNÝ?

- Abychom lépe poznali sebe sama: etické otázky jednotlivce;
- Abychom do svého života vložili hloubku a nadčasovost;
- Abychom pochopili okolnosti, v nichž žijeme: hledání spravedlnosti ve společnosti, soužití mezi lidmi;
- Abychom byli hlavními tvůrci lepší budoucnosti: význam dějin pro pochopení současnosti a toho jak dnes žít a aktivně vytvářet budoucnost.

Součástí kurzu jsou cvičení rozvíjející důležité schopnosti člověka inspirovaná probíranými tématy.

TÉMATA KURZU

ČLOVĚK SÁM SE SEBOU - ZÁHADA ŽIVOTA

ČLOVĚK A JEHO PŘIROZENOST

TISÍCILETÁ INDIE

MOUDROST TIBETU

BUDDHISMUS

ČÍNA

EGYPT

ARISTOTELES

NEOPLATONIKOVÉ

ČLOVĚK A SPOLEČNOST - ČLOVĚK A SOUŽITÍ

PLATONSKÁ TRADICE

ŘÍM A OBČANÉ SVĚTA

FORMY USPOŘÁDÁNÍ SPOLEČNOSTI

ČLOVĚK V PRŮBĚHU DĚJIN - MÝTUS A DĚJINY

STARODÁVNÉ VĚDY

www.akropolis.cz

KURZ FILOZOFIE A PSYCHOLOGIE VÝCHODU A ZÁPADU

Kurz 13 x 2 hodiny

Kurz nabízí přehled nejvýznamnějších základních poznatků o člověku, univerzu, životě a společnosti, které nám zanechaly civilizace Východu i Západu. Ty utvářejí opravdový pramen inspirace pro člověka, který si klade velké otázky a čelí osobním a společenským výzvám života. Je rozdělen do tří základních modulů: první se věnuje poznání o člověku samotném (Kdo jsem?), druhý jeho vztahu k ostatním lidem a schopnosti vzájemného soužití a poslední modul zkoumá stopy jednotlivce i lidstva napříč dějinami (Odkud přicházíme a kam směřujeme?).

MAHÁTMA GÁNDHÍ

Přednáška ke 150. výročí jeho narození

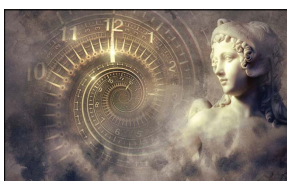
Jeden z největších indických duchovních vůdců. Prosazoval filozofii aktivního, ale nenásilného odporu (satjáhraha), a nakonec 15. srpna 1947 dovedl Indii k nezávislosti. Celý život ho vedla snaha o dosažení Pravdy. Den jeho narození, 2. říjen, byl OSN vyhlášen jako Mezinárodní den nenásilí.

TEMPLÁŘI

Přednáška s videoprojekcí

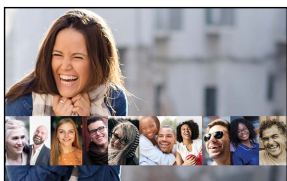
Čím to je, že jsou pro nás stále velkou inspirací i záhadou? Na přednášce pronikneme do tajemství řádu, jeho symbolů a do osudů výjimečných lidí. Objevíme snad i důvod, proč templáři a jejich ideál tak silně ovlivnili naše dějiny: Non nobis, Domine, non nobis, sed Nomini Tuo da gloriam.

V. E. FRANKL – SMYSL ŽIVOTA

Přednáška

Hledání smyslu života je dle Viktora Emila Frankla, rakouského neurologa a psychiatra, hlavní odpovědností každého člověka. Klást si otázky a nalezené odpovědi každodenně aplikovat v činech. To nám dává možnost postavit se životním těžkostem a pochopit, že nikdy nemůžeme zůstat bez naděje.

FILOZOFIE PRO ŽIVOT

Přednáška ke Světovému dni filozofie

Zveme vás na přednášku a prezentaci knižní novinky Filozofie pro život od prof. Delie S. Guzmán. Kniha obsahuje mnoho praktických rad, jak prožít plnohodnotný život, zachovat si vnitřní sílu a také jistotu, že naše rozhodnutí směřují k naplnění smyslu lidského bytí.